

Castricumse senioren lichten op door biljarten

Ouderen zuchten onder eenzaamheid. Dat ziet ook Biljartvereniging Castricum. Daarom doen ze sinds kort mee met Tijd voor Krijt - een landelijk initiatief om het sociale welzijn van ouderen te vergroten. „Zo ontmoet je nieuwe mensen en het geeft iets om naartoe te leven.”

Anikó de Geest

Castricum ■ Om half drie 's middags is het redelijk druk bij Biljartvereniging Castricum. Drie heren zitten aan de bar, allemaal afgekomen op Tijd voor Krijt. Het is lang geleden dat ze een keu in de hand hadden, vertellen ze. „Dat kon je ook geen biljarten noemen”, zegt voormalig politieman John Idsinga (75). „Soms raakte ik de bal goed, maar een echte biljarter ben ik zeker niet.”

„Voor mij is het al vijftig jaar geleden”, zegt Dick Weener (79). Dick speelde vroeger weleens voor de lol. „Toen had je cafés waar biljarts stonden. Voor een gulden kon je twintig minuten een balletje stoten.” Hij is vooral op het initiatief afgekomen om in beweging te blijven. „Zitten is het nieuwe roken, zeggen ze toch?” Hij tafeltennist in Castricum en ook biljarten leek hem weer eens leuk.

Ook de sociale contacten die het spel oplevert, zijn belangrijk, vertelt Edwin Blokland (62). Edwin is met pensioen en begeleidt nu mensen die eenzaam zijn. „Ik merk wel dat steeds meer mensen eenzaam zijn. Vroeger natuurlijk ook, maar er is tegenwoordig meer aandacht voor.”

Edwin is met John mee naar de vereniging. „We gingen op zoek naar iets voor hem om bezig te blij-

„Zo ontmoet je weer nieuwe mensen en het geeft iets om naartoe te leven.”

FOTO JIFOTO.NL/MELANIE BEERMANN

„
Je moet
natuurlijk wel
doen alsof je
een geweldige
biljarter bent

John Idsinga (75)

ven”, zegt Edwin. „We dachten, misschien is biljarten wat. Hè John?” John hoort niet meer zo goed. Hij knikt. Edwin: „Zo ontmoet je weer nieuwe mensen en het geeft iets om naartoe te leven.”

René Hoogenboom en Rolf Greschhof - beide bestuursleden van BVC - zien deze behoefte ook bij hun leden. René: „We zijn natuurlijk een sport met een hoge gemiddelde leeftijd. Een behoorlijk aantal van onze leden is bovendien alleenstaand en voor hen is biljarten het sociale contact.”

Het gebouw van de biljartvereniging dient ook als buurthuis. Daarom hebben ze een belangrijke sociale functie, vindt René. Mensen moeten er samen kunnen komen. „Ze kunnen zo binnenlopen en kijken of

het iets voor ze is.” Van tevoren aangekondigd hoeft niet.

Ook biljartervaring is niet vereist. René vervolgt: „We hebben een aantal leden gevonden dat goed kan biljarten en bereid is om aan anderen uit te leggen hoe je een keu vasthoudt en hoe je moet staan.” Ze vertellen het bovendien op een manier dat je erom kan lachen. „Dat is natuurlijk het belangrijkste.”

Bakkie koffie

Iedereen is welkom, ook als ze niet biljarten. „Als ze alleen een bakkie willen leggen of een bakkie koffie willen drinken, vinden we het ook goed. Vorige week kwamen twee mensen aan de bar zitten en alleen een biertje drinken.”

Rond drieën stromen nog meer

Tijd voor Krijt

Tijd voor Krijt is een landelijk initiatief, bedoeld om ouderen meer sociale contacten te brengen. Het wordt onder andere gesteund door de Koninklijke Nederlandse Biljartbond en het ministerie van VWS. Elke dinsdag opent Biljartvereniging Castricum de deuren tussen 14.00 en 16.00 voor Tijd voor Krijt. Het centrum is gelegen aan de Van Speyckkade 61 in Castricum.

nieuwe biljarters binnen. Het zijn meer mensen dan de organisatie verwachtte. „De biljartbond zei dat we hooguit één of twee nieuwe leden zouden krijgen, maar ik hoor nu al dat een aantal bezoekers lid wil worden.” Voorzitter Rolf vult aan: „Kennelijk is er echt behoefte aan. We zijn heel blij dat er zo veel animo voor is.”

De heren zijn al even aan het biljarten. John en Edwin staan samen aan een tafel. Hoe gaat het ze af, na al die jaren? „Nou, goed gaat het niet”, zegt John. „Maar je moet natuurlijk wel doen alsof je een geweldige biljarter bent.” De sfeer is goed, vindt Edwin. „Heel welkom.”

René loopt langs: „Volgende keer niet zo omhoog komen, anders mis je”, zegt hij tegen John. John probeert het nog een keer. Met zijn keu raakt hij de bal precies goed. „Dat zag je wel even”, zegt hij trots. Hij krijgt praatjes. „Blijf je maar schrijven?”, vraagt hij aan de verslaggever. Edwin lacht. „Hij blijft een politica-